

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβολῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸς

Ἐξωτερικὸς

ἑσθία 50. 16.—
ἑσθία 8, 50
ἑσθία 4, 50

ἑσθία 50. 25.—
ἑσθία 13.—
ἑσθία 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἐτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ — ΕΒΔΟΜΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαρτίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΠΡΟΪΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἑδραρίου 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β' — Τόμος 29ος

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 16

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ II' (Συνέχεια)

Καὶ στὸ λιγνὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου, ὁ Φρέδος διέκρινε τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὴ δυσἀρέσκεια.

Ἐνὰ βράδυ μάλιστα, ὁ ἱππότης τῆς Μαύρης Μάσκας δὲν κρατήθηκε καὶ ἐξηγήθηκε ὀρθά-κοφτά μὲ τὸ μαθητὴ του.

— Ἀκου δῶ, παιδί μου, τοῦ εἶπε. Δὲ σοὺ τὸ κρύβω ὅτι ἀπορῶ γιὰ τὴν τεμπελιά καὶ τὴν ἀδράνειά σου. Ἄλλα περιμένα ἀπὸ σένα. Ἐχεις φυσικὰ προτερήματα, τὰ μαθήματά μου σὲ εἶχαν πολὺ ὠφελήσει καὶ ἐπιτέλους εἶσαι ὁ γιὸς τοῦ πατέρα σου. Ὅλ' αὐτὰ μ' ἔκαναν νὰ ἐλπίζω, καὶ τὸ ἐλπίζω με ὅλοι, ὅτι ἄλλο δὲ θάχες στὸ νοῦ, παρὰ πῶς νὰ φανῇς ἄξιος γιὰ τὴν τιμὴν τοῦ σοῦ κάναμε, νὰ σὲ πάρουμε δόκιμο στὴν ἐταιρεία μας. Καὶ ἔμω, ἕνα μῆνα τώρα ζῆς τεμπελικά, μὲ δικὰ μας ἔξοδα, καὶ οὔτε κἀν ἐδοκίμασες νὰ κάμης μιὰ τόση δά, ἔστω, κλεψιά... Δὲν κάνεις καλὰ, Φρέδο μου... Δὲν εἶναι οὔτε τίμιον, οὔτε ἀξιοπρεπὲς αὐτὸ πὺν κάνεις.

Ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν δέχθηκε αὐτὴ τὴν ἐκπληξὴ χωρὶς νὰ πῇ μιλιὰ καὶ ἀνέδθηκε στὸ δωμάτιά του, ὅπου ἔπεσε σὲ βαθεῖες σκέψεις.

Ἐχεὶ δίκιο, συλλογιζόταν, περπατώντας πάνω-κάτω ὅσο μποροῦσε στὴ στενὴ τρύπα. Ἐχεὶ δίκιο: δὲν εἶναι τίμιον νὰ ζῇ κανεὶς μὲ ἔξοδα αὐτῶν τῶν κακούργων, χωρὶς νὰ ἔχη τὸ θάρρος νὰ γίνῃ ὅμοιος τοῦς καὶ ὅμως δὲν μπορῶ! δὲν μπορῶ!

Τί συνέβαινε ἄρα γε μέσα στὴν παιδιὰτικὴ αὐτὴ ψυχὴ; Ποιὰ ἀγνωστὴ δύναμις συγκρατοῦσε τὸ Φρέδο στὸν ὀλέθριον κατήφορον;

«Σὰς ἐξορκίζω, μὴν κόμειτε καὶ σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπον!» (Σελ. 114, στ. 4)

Ἀπλούστατα: μέσα στὸ γιὸ τοῦ Δυρμπάν ὑπῆρχαν δύο Φρέδοι: ὁ καλὸς καὶ ὁ κακὸς τὸ τίμιον παιδί καὶ ὁ γιὸς τοῦ κακούργου. Καὶ ὁ κακὸς Φρέδος ἐχάθηκε ἀφ' ὅτου ἔλειψε ἡ καθημερινὴ ἐπίδρασις τοῦ Φιδέ. Δὲν ἔμενε παρὰ ὁ καλὸς Φρέδος, ὁ γιὸς τῆς μητέρας του, πὺν δὲν μποροῦσε ν' ἀποφασίσῃ νὰ κλέψῃ ἢ φύσῃ του τὸ δεχόταν, τὸ ἤθελε, ἀλλὰ δὲν τὸ μποροῦσε.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Μιὰ φερά πὺν τὸν ἔκαμαν τυμωρίτη τῆς Μαύρης Μάσκας, μιὰ φερά πὺν βρισκόταν ἀνάμεσα σὲ κλέφτες καὶ

δολοφόνους, ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὅμοιος τοῦς.

Βρισκόταν σὲ μιὰ ἀλλόκοτη θέσιν πὺν δὲν ἦταν τίμιον τὸ νὰ μένῃ τίμιος. Παίροντας τὰ λεφτὰ πὺν τοῦδιναν οἱ ἱππότες, χωρὶς, γι' ἀντάλλαγμα, νὰ τοὺς δίνῃ τίποτε αὐτοῦς, παρέβαινε τὸν ὅρκον του.

Σκέφθηκε ἔτσι καὶ ἀποφάσισε:

«— Καλὰ! ἀφοῦ ἔτσι πρέπει, ἔτσι θὰ γίνῃ... Αὐριο καὶ ὅλας θὰ κάμω τὸ ἀριστούργημά μου!»

Τὴν ἄλλῃ μέρα, ἀπ' τὴς ἑπτὰ τὸ πρωῒ, ὁ γιὸς τοῦ Δυρμπάν ἄφισε τὴν «Ἀφθονία» καὶ πῆγε στὴ δεξιὰ δόχην τοῦ Σηκουάνα.

Σ' αὐτὴς τὴς πλούσιες συνοικίαις λογάριζε νὰ κάμῃ τὸ ἀριστούργημά του.

Τὸ κάτω-κάτω, τί τοῦ ζητοῦσαν; Ἀπλούστατα νὰ δώσῃ ἕνα δείγμα τῆς καλῆς του θελήσεως. Τί διάβολο, δὲ θάβρισκε, σ' ὅλα τὰ Ἡλύσια Πεδία, κανέναν κύριον ἀποκοιμισμένο στὴ λι- ακάδα, πάνω στὴν καρέκλα του, ἢ καμμιὰ μαμά, πολὺ ἀπασχολημένη μὲ τὴν ἐπίδωλψιν τῶν μικρῶν τῆς;

Σὲ τέτοια περίστασι, γι' αὐτὸν θάταν παιγνιδάκι νὰ τραβῇ μὲ τρόπο μιὰ χρυσὴ καδένα, ἕνα βραχιόλι, ἕνα πορτοφόλι. Τὰ μαθήματα τοῦ Φιδέ τοῦ εἶχαν μάθει τόσα πράγματα!

Καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τελειώσῃ αὐτὴ τὴ σκουτούρα τὴν ἰδίαν μέρα, καὶ ὅ,τι γίνε- ἔς γίνε, ὁ Φρέδος πῆρε τὴ λεωφόρον τῶν Ἡλυ- αίων καὶ βρέθηκε μπρὸς στὴς θυρίδας, πὺν ἔδγα- ζαν εἰσιτήρια γιὰ τὴν Ἐκθεσιν.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦταν μεγάλη συρροή, γιὰτὶ ὁ Σουλτάνος Ἀ- ὀδούλ-Ἀλὶς θὰ τιμοῦσε τὴν Ἐκθεσιν μὲ τὴν ἐπι- σκεψὴν του καὶ οἱ Παρι-

«Εἶδε τὸν Ναπολέοντα Γ' στὴν πράσινά του ἀμαξία...» (Σελ. 115, στ. 4)

σιν οι είχαν περιέργεια να ιδούν τον Όθωμανόν Αυτοκράτορα. Τόν έφρανταζόνταν σάν ένα μυθικό πρόσωπο της Χαλιμάς. Έλεγαν ότι φορούσε άπάνω του εϊκόσι και πλέον εκατομμύρια σε διαμάντια κι' ότι έμοίραζε σ' ότους τόν πλησίαζαν γεμάτα πορτοφόλια. Ο Φρέδος άκουσε αυτές τις φλυαρίες και τ' άσχεδια του άλλαξαν.

—Γιατί, συλλογίστηκε, να μη μπώ μέσα; Πρώτα-πρώτα θά ιδώ όλα τ' άπερίεργα της Έκθέσεως κι' ύστερα θά έχω περισσότερες πιθανότητες να καμω την κλεψία μου μέσα στο πλήθος των πλουσίων, που θά είναι κει μέσα, παρά στο δρόμο.

«Αμ' έπος, άμ' έργον... Ο γιός του Δυρμπάν έφαγε άπ' την τσέπη του, νόμιμα θαρείς χάρις στον άπόστολο, τόν νόμιμα που χρειάζονταν για τόν εισιτήριο, και μπήκε στην Έκθεση.

Μόλις βρέθηκε μέσα στη γυαλόφρακτη στοά, έμεινε μιά στιγμή άναποφάσιστος, μη ξέροντας πού να διευθυνθή: παντού έδλεπε πράγματα τόσο έλκυστικά!

Πληθος από παιδιά, μαζί με τους γονείς τους, έκοίταζαν έμπρός σ' ένα περίπτερο, όπου ήταν ή έπιγραφή:

«Έκθεση παιγνιδιών.»

Μικροί και μεγάλοι διευθυνόνταν σ' αυτό τ' ό περίπτερο, γιατί τ' άπαιγνίδια δέν ενδιαφέρουν μόνο τους μικρούς, αλλά και τους μεγάλους. Κάθε άνθρωπος φυλάει σε μιά γωνιά της ψυχής του μίαν ώραίαν ανάμνηση της παιδικής του ήλικίας. Όσο μεγαλώνει ή ήλικία, τόσο ή ανάμνηση αυτή γίνεται ζωηρότερη και λίγοι είναι οι γέροι εκείνοι, που θά μπορούσαν να περάσουν από μιά βιτρίνα παιγνιδιών χωρίς να της ρίξουν τουλάχιστον μιά κυρφή ματιά. Η θέα της τούς κάνει να ξαναδλέπουν άθελα εϊκόνας της παιδικής τους ήλικίας.

Τ' ό περίπτερο, όπου έκοίταζαν μικροί και μεγάλοι, είχε δείγματα από παιγνίδια όλων των χωρών.

Ο Φρέδος, ξεχνώντας τ' ό σκοπό που τόν έκαμε να μπή στην Έκθεση, έτέντωνε τ' άμάτια του κι' έθαύμαζε τις ύπεροχες κοούκλες που ήταν ντυμένες σύμφωνα με την τελευταία μόδα κι' οι μακρυές τους φοβστες έσάρωναν τ' ό πάτωμα.

Πιο κει, μιά άλλη κοούκλα με ώραλο δαντελένιο πενιούάρι, προσπαθεί να θάλλη πούδρα μ' ένα φτερό στα φαρφουρένια μάγουλά της, που είναι πολύ γυαλιστερά για τή τη δουλειά.

Υστερ' άπ' τ' άριστινά παιγνίδια, ήταν τ' ά γερμανικά. Οι γερμανικές κοούκλες, αντίθετ' άπό τις παρισινές, ήταν άπλές και νοικοκυρεμένες. Γύρω από μιά πηλίγη σόμπα καθόνταν νοικοκυρές, ντυμένες με φτηνό μαμπα-

κερό ύφασμα και άσπρες ποδιές. Άλλοι οι κοούκλες ήταν μέσα στις κουζίνες τους με τις χάλκινες κατσαρόλες, που λαμποκοπούσαν σ' ά χρυσές.

Μέσα στα γερμανικά παιγνίδια ήταν άκόμη κι' ύπεροχοι μολυβένιοι στρατιώτες, με στολές όλόχρυσες άπ' τ' ό κεφάλι ως τ' ά πόδια και στρατηγολί καμκρωτοί πάνω στα χρυσοσελ-λωμένα τους άλογα.

Κι' ό Φρέδος έκοίταζε πάντα, ξεχνώντας όλωςδιόλου τή θλιβερή του έγνοια: τ' ό άριστούργημα. Περνούσε με τ' ά μάτια καρφωμένα στις άλλεπάλλες διτρίνες, που διαδεχόνταν ή μιά τήν άλλη έμπρός του.

Να οι κοούκλες τ' ό Σιάμ και της Ίαπωνίας. Οι πρώτες, φτιασμένες από συμπιεσμένο χαρτόνι, είναι γεμάτες χρυσά κοσμήματα κι' άφθονα δραχμόλια στα χέρια και στα πόδια. Οι δεύτερες, που τ' ό πορσελάνινό τους κεφάλι και τ' ά χέρια μαρτυρούν ένα έπιδέξιο τεχνίτη, είναι ντυμένες με τ' ά πιο βαρείά ύφασματα.

Ήταν εκεί άπόλα! Κοούκλες της Βραζιλίας, όλομέταξες, που παρίσταναν άράπιστες, ώμορφα ντυμένες, και που τ' ό κεφάλι τους, τ' ά χέρια και τ' ά πόδια τους, κομμένα από ύφασμα και κεντημένα με τή βελόνα, είχαν μεγάλη άνατομική άκρίβεια: κοούκλες των άγρίων της Νοτίου Άμερικής, σκαλισμένες σ' ένα κομμάτι ξύλο, και κοούκλες Λαπωνικές από δέρμα βέννου χωρίς χέρια και χωρίς πρόσωπο!

Καραμυδρες κάθε είδους και κάθε σχήματος, και μάσκες παράξενες, και μαϊμούδες που έπαιζαν βιολί, κάθε τι τέλος πάντων, που μπορούσε να κάμει και τ' ό πιο δύσκολο παιδί να μείνει με τ' ό στόμα άνοιχτό. Τρεις δόκιμες ώρες ό Φρέδος ήταν εκεί, θαυμάζοντας όλ' αυτά τ' ά ύπεροχα πράγματα: μ' άκόμα δέν είχε ιδεί τ' ό θαύμα, τόν μεγάλο Καραγκιόζη, που είχαν φέρει στην Έκθεση οι Ίταλοι.

Ο Καραγκιόζης αυτός, μεγάλος σάν ένα παιδί δώδεκα χρόνων, ήταν τοποθετημένος πάνω σ' ένα έλδος σκηνής, σε μιά γωνιά τ' ό μεγάρου.

Όταν ό αντιπρόσωπος τ' ό Ιταλικού Τμήματος είδε τ' ό Σουλτάνο και τήν άκολουθία του να διευθύνωνται προς τ' ό μέρος του, πήγε να προ-υπαντήση τόν ήγεμόνα και με μιά υπόκληση τ' ό είπε γαλλικά:

—Θά μου έπιτραπή να λάβω τήν τιμή να δείξω στην Μεγαλειότητά Σας τόν μηχανοκίνητο Καραγκιόζη μας;

Ευχαρίστως, άπήντησε ό Άδδούλ-Άζίζ.

Άμέσως οι θεαταί έσταμάτησαν. Έφεραν μιά πολυθρόνα στόν Σουλτάνο και τ' ό πληθος στάθηκε κυκλικά γύρω

του, θαυμάζοντας συγχρόνως και τόν ξένον Αυτοκράτορα και τόν μεγάλο Καραγκιόζη, που ό έπιμελητής του τ' ό έτοιμάζε τόν πολύπλοκο μηχανισμό και τόν έκούρδισε.

Ο Φρέδος δέν θέλησε να χάση αυτό τ' ό θέαμα και προσπάθησε να γλυ-στρήση στήν πρώτη σειρά, όπως τ' όκανε ως τώρα, διασχίζοντας με έπιτη-δειότητα τ' ό πλήθος. Μ' ά δέν τ' ό κά-τόρθωσε.

Άστυνομικοί, ντυμένοι πολιτικά, φρουρούσαν τόν Σουλτάνο και πρόσε-χαν να μη τόν πλησιάση κανείς, εκτός από τήν άκολουθία του και τούς άν-θρώπους που έγνώριζαν.

Έτσι ό κόσμος ήταν σπρωγμένος κάπως μέσα πίσω.

Ο Φρέδος είδε πώς στο μέρος που ήταν, δέ θα έδλεπε τίποτα άπ' τ' ό θέα-μα και, σάν έξυπνο παιδί που ήταν, αποφάσισε να κάμει μιά κατεργαρία.

Στή γωνιά της εξέδρας που βρι-σκόνταν ό Καραγκιόζης κι' ό άνθρω-πος που τόν έδειχνε, ήταν μιά κο-λόνα, όπου ήταν καρφωμένος ένας πελώριος θυρεός από ύφασμα, που κρατούσε μιά δέσμη από πολύχρωμες σημαίες.

Τ' ό παιδί κατέστρωσε άμέσως τ' ό σχέδιό του.

—Άν άνεθώ εκεί πάνω, συλλογι-στικέ, θά κρυφτώ μέσα στις σημαίες, κανείς δέ θά με ιδή και θ' άπολαύσω μιά χαρά τ' ό θέαμα.

Μ' έπιδέξιος περιστροφικές κινήσεις, ό Φρέδος γλύττησε πίσω άπ' τούς άστυνομικούς, τρύπωσε μέσα στους θεατάς και τέλος έφτασε στην κο-λόνα.

Παιγνιδάκι ήταν γι' αυτόν ν' ά-νέθ' ό στο πλατό βάθρο της: και να τ' ός τώρα θρονιασμένος στην πρώτη σειρά, κρυμμένος άπ' τ' ά βλέμματα τ' ό πλήθους μέσα στις σημαίες!

Δέν μπορούσε να γίνη καλύτερη θέση. Βλέπει από κει και τή σκηνή και τήν πλατεία και μπορεί να ίκα-νοποιήση τήν περιέργειά του, κοιτά-ζοντας τότε τ' ό Σουλτάνο με τ' ό χρυσο-στόλιστο στήθος και τ' ό κόκ-κινο φέσι, τότε τόν Καραγκιόζη, που ό κύριός του τόν έτοιμάζει άκόμα για να τόν δείξη μπρός σ' αυτό τ' ό έκλεκτό κοινό.

Προτού κουρδίσει τ' ό μηχανισμό, ό Ίταλός έλαβε τ' ό λόγο και είπε στο Σουλτάνο:

—Η Μεγαλειότης Σας θά μου έπι-τρέψη να της έξηγήσω τόν μηχανισμό τ' ό κυρίου Καραγκιόζη από δω.

Μέσα σε γενική προσοχή, διηγή-θηκε τήν καταγωγή και τήν ιστορία τ' ό έθνικου Καραγκιόζη των Ίταλών κι' ύστερα έθαλε σε κίνηση τ' ό μηχανή-μά του. Έδήλωσε, ότι ό Καραγκιόζης θά

περπατούσε, θά καθόταν, θά διάβαζε έφημερίδα, θά χτυπούσε τ' ό μπαστούνι του, θά έκάπνιζε ένα σιγαρέττο και θά ευχαριστούσε τ' ό άκροατήριο με μιά τομπα.

Καθένας μαντεύει τ' ό ενδιαφέρο, που έκίνησε αυτή ή υπόσχεση: άνδρεί-κελλο να κάμει τέτοια κατορθώματα! Δέν πρέπει να ξεχνάμε ότι τήν έπο-χή έκείνη ή μηχανική δέν είχε κάνει τις σημερινές προόδους και στα 1867, τ' ό αυτόματο που θά έκανε όλα ότα είπε ό Ίταλός, θά ήταν θαύμα.

Ο Φρέδος τέντωσε τ' ά μάτια του και κοιτούσε με άκόμη περισσότερο ενδιαφέρο, γιατί έδλεπε κι' όλα ότα γι-νόνταν στην σκηνή.

Τή στιγμή έκείνη τ' ό άνδρείκελλο άρχισε να κινείται. Έξαφνα όμως ό Φρέδος δέν μπόρεσε να κρατήση μιά κραυγή, βλέποντας τι γινόταν στην σκηνή, που μόνο αυτός μπόρεσε να τ' ό ιδή χάρις στην ύψηλή του θέση.

Ο Ίταλός, κάνοντας πάντα πώς κουρδίζει τ' ό μηχανισμό τ' ό Καραγκι-όζης, τόν είχε φέρει στα παρασκήνια κι' εκεί, τόν είχε αντικαταστήσει μ' έναν άλλο Καραγκιόζη, άπαράλλαχτο με τόν πρώτο, που όμως άντι για μηχανή, είχε στο έσωτερικό του ένα ζων-τανό παιδί.

Άπό τή θέση του ό Φρέδος είδε πώς έγινε αυτή ή κατεργαρία:

Είσε ν' άνοίγη από πίσω σάν πα-νοπλία ή ράχη τ' ό Καραγκιόζη και να μπαίνη μέσα τ' ό παιδί. Όποτε ό μη-χανικός, πολύ έξυπνος μ' ά λίγο εύτυ-νείδητος, παρουσίαζε στο Σουλτάνο για μηχανήμα, ένα πρόσωπο ζωντανό.

Καθένας μαντεύει ότι μ' αυτούς τούς βρους όλα τ' ά κατορθώματα που ύπε-σχέθηκε ό Ίταλός, έγειναν στην εντέ-λεια: ό Καραγκιόζης έχαιρέτησε τ' ό άκροατήριο με μίαν άργή και κάπως σπασμοδική κίνηση, που ήταν άπαράλ-λαχτη με μιά κίνηση που θά προερ-χόταν από ένα αυτόματο.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΙΚΜΑΔΕΣ—ΧΥΜΟΙ

Η Γής άπ' τ' ό χειμώνα ναρκωμένη Άπό βροχές και χιόνια κουρασμένη Βίθει στα σπλάχνα της να ρουφή. Τήν Άοίξη με πόθο λαχταράει.

Τήν Ηλιο σάν παιδί να τήν χαϊδέυη, Να νουφή τή ζωή της να σαλεύη, Χυμούς από τ' ά σπλάχνα της να βγάλλη, Σκορτίζοντας σ' ήν πλίσση νέα καλλή.

Τ' ό πράσινο χαλί της να στολίσουν Μυριόκλουμα λουλούδια μυρωμένα, Τ' ά δέντρα της να ντίθουν, να καίψου, Σωρό πινώρια φρούτα μ' άλωμένα.

Χιόνι, Βροχές, —ουάνις Ίκμάδες, — Μεταμορφώνονται Χυμοί σ' ά χάρη Κοι τρέφουν τή ζωή με νοστιμάδες Πού μ' τις δίνουν οι καρποί σ' ό στόμα.

ΟΗΕΡ

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΚΙ' Ο ΧΟΙΡΟΣ

(Συνέχεια της σελ. 115)

Οι ύπηρέτες φέρνανε κι' άλλες πια-τέλες κι' άλλες μποτιλίες. Σε δυο σει-ρές ήταν άραδιασμένοι πίσω άπ' τήν καρέκλα του με νέα φαγιά, νέες πια-τέλες, νέα γλυκά, νέα κρασιά. Στο τέ-λος φωνάζανε όλοι ζήτω τ' ό Μεγάλου Χοίρου κι' είπανε πώς ήταν ό πιο άξιος άνθρωπος πούχε έρθει ποτέ στη πόλη τους. Μ' ά γέρο-δμήμαρχος είχε φάει τόσο πολύ πούτρεχαν δάκρυα από τ' ά μάτια του. Σηκώθηκε τότε κι' είπε, ότι: «όλα καλά θά γ' άγια μ' όλα τ' ά φαγιά, αλλά είναι και κάτι που λέγεται τιμιότητα».

—Τιμιότητα! είπε ό Μεγάλος Χοίρος. Τρώγεται αυτό;

Τότε γελάσανε όλοι και φωνάζανε μπράβο!

Μ' ά γέρο έπίσκοπος σηκώθηκε τότε κι' αυτός κι' είπε πώς: «είναι και κάτι που λέγεται άγάπη».

—Άγάπη! ρώναζε ό Μεγάλος Χοίρος. Τρώγεται αυτό;

Τότε γελάσανε πάλι και χειροκρο-τήσανε και κλωστήσανε τ' ό πάτωμα κι' είπανε ότι τ' ό είπα θαυμάσια, και τήν άλλη μέρα μιλούσε όλη ή πόλη για κείνο τόν έξυπνο κι' άστείο άνθρωπο πούχε έρθει. Αυτός ήταν έλεαν, άνθρωπος που είχε τήν άπάντηση έτοιμη πάντα.

Σε λίγο ό Μεγάλος Χοίρος έκτισε ένα μεγάλο σπίτι, τ' ό όμορφότερο και μεγαλύτερο σπίτι σ' όλη τήν πόλη. «Παλάτι» τ' ό λέγανε. Τόν κάνανε δή-μαρχο και παντρεύτηκε με τήν πιο πλούσια κι' ευγενή κυρία της πόλης κι' έκανε ένα γάμο πούτανε ό μεγα-λύτερος κι' ό μεγαλοπρεπέστερος πού-χε γίνει ποτέ. Η όρχηστρα έπαίξε. Οι καμπάνες κτυπούσαν. «Όλ' ή πό-λη ήταν σηκιστοσύνη για τόν καινούργιο δήμαρχο και τή νύφη του.

Μ' ά τή στιγμή που οι νιόνυφοι θαί-νανε από τήν εκκλησία και μπαίνανε στο άμάξι τους, φάνηκε μεσ' στη μέση τ' ό δρόμου ένα μεγάλο γουροβι-που κοιτούσε κατάματα τόν καινούρ-γιο δήμαρχο, κι' άφρός έτρεχε άπ' τ' ό στόμα του από θυμό, και φώναζε: —«Έξασες τ' ά παιδάκια μου»;

Ο Μεγάλος Χοίρος τρώαζε τόσο πολύ που λίγο έλειψε να πέση άπ' τ' άμάξι.

—Διώξτε το! φώναζε. Διώξανε τ' ό γουροβι κι' ό Μεγάλος Χοίρος πήγε στο παλάτι του, είχε όμως φορηθή τόσο πολύ που σκέφθηκε πώς καλά θά-κανε να κοιτάξη για τ' ά παιδιά τ' ό ζη-τιάνου. Τήν άλλη μέρα μπήκε σ' ένα άμάξι και πήγε να βρή τ' ό σπίτι τ' ό ζητιάνου. Κάθε φορά πούφτανε σε μιά έλεεινή καλύβα που ή βροχή περνούσε τή στέγη της κι' ή θύελλα περνούσε

τ' ά παράθυρο, σκεφτότανε: Αυτό είναι τ' ό σπίτι τ' ό ζητιάνου! Κάθε φορά πούδλεπε τίποτα φτωχά παιδιά που φαινότουσαν πολύ πεινασμένα κι' έ-λεεινά, σκεφτότανε: Αυτό είναι τ' ά παιδιά τ' ό ζητιάνου! Μ' ά όταν πάλι πήγαινε πιο πέρα έδλεπε κι' άλλες έλε-εινες καλύβες κι' άλλα έλεεινά παιδιά και σκέφτηκε τότε: «Ο ζητιάνος με γέλασε. Είναι παρα πολλές έλεεινες καλύβες και παραπολλά έλεεινά παιδιά. Δέ μπορώ να φροντίσω για όλ' αυτά». Και διαταξε τ' ό άμάξι να γυρίση και πή-γε πάλι στ' όρατό του παλάτι.

5.

Ο Μεγάλος Χοίρος ήτανε για κα-λά, στις δόξες, όπως λένε. Τ' ό μόνο που μπορούσε να κινή, ήτανε να τρώη. Όταν τ' ό φέρνανε χαρτιά και υποθέσεις για να ή τη γνώμη του, έλεγε μόνο:

—Τρώγ' αυτό;

—Όχι, λέγανε και γελούσανε.

—Καλά, έλεγε ό Μεγάλος Χοίρος.

Τότε πηγαίνετε στους γραφείς μου να σιάζουν τις υποθέσεις. Γι' αυτό τους έχω! Κι' οι άνθρωποι πηγαίνανε στους γραφείς κι' αυτοί σιάζανε τις υποθέ-σεις. Κι' όταν οι υποθέσεις σιάζόν-τουσαν καλά, τότε ευχαριστούσανε τ' ό Μεγάλο Χοίρο. Όταν όμως οι υπο-θέσεις σιάζόντουσαν στραβά, τότε θυ-μώνανε με τους γραφείς.

Έτσι ό Μεγάλος Χοίρος είχε μό-νο φίλους. Άν κανένας άπ' αυτούς πούχε ισχύ, θυμώανε μαζί του, τότε έ-λεγε άμέσως ό Μεγάλος Χοίρος:

—Άς έρθ' σε μένα να φάη τίποτα!

Τους έκανε τραπέζι και τους έδινε τόσο πολύ να φάνε και να πιούνε, που δέ μπορούσαν να σταθούνε στα πό-δια τους, αλλά έπρεπε να τους πάνε σπίτι μ' άμάξι.

Αυτός ήτανε σωστός δήμαρχος! λέγανε όλοι πούχανε ισχύ, κι' αυτοί που δέν είχανε δέ λέγανε φυσικά τί-ποτα και κανείς δέ τους ζητούσε τη γνώμη τους. Μ' ά σε τριών μιλίων πε-ριφέρεια δέ μ' αλούσανε γι' άλλο παρά για τόν θαυμάσιο νέο δήμαρχο πού-χανε, για όλα του τ' ά τραπέζια, τις γιορτές, τ' ά πανηγύρια, τ' ά νολατσία. Να άνθρωπος που έφέρει να βάζη φόρα στις δουλειές! λέγανε κι' όταν πρό-κειτο να εκλέσουνε άλλο βουλευτή, και δέ συμφωνούσανε ποιόν να εκλέ-ξουνε, γιατί όλοι θέλανε να γίνουνε, εκλέσανε τ' ό Μεγάλο Χοίρο.

Ναί, ό Μεγάλος Χοίρος έγινε βου-λευτής!

Πήγε στην πρωτεύουσα, στη βουλή, που καθόνταν οι βουλευτές σε μιά με-γάλη αίθουσα, και διευθύνουν τή χώρα, ό καθένας στο τραπέζι του γεμάτο χαρτιά και λογαριασμούς.

Μεταφρασας από τ' ό Δανικό. (Ακολουθεί) ΦΟ ΥΛΑ Ν. ΧΑΤΖΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΞΕΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΤΕ ήξερα ούτε θά τὸ φανταζόμουν, πὼς πρῶτος ἐγὼ ἔμπασα στὴ γλῶσσα μας τὴν λέξις φιλατελισμός καὶ φιλατελιστής, μὲ τὴν Ἐπιστολή μου στὸ 44 περσινὸ φυλλάδιο, ὅπου πρώτη φορὰ τὴς βλέπει κανεὶς τυπωμένες ἐλληνικὰ. Μοῦ τὸ γράφει σήμερὰ ἕνας εἰδικός, — ἕνας φιλατελιστής, — ὁ παλιὸς μας φίλος Ε. Ι. Μακρυμύχλος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ποὺ εἶχε μιὰ ὥρα καὶ δρᾶση στὴ «Διάπλασι» μὲ τὸ ψευδώνυμο Κλέφτικος Βόλι. Μοῦ στέλνει μάλιστα καὶ τὸ τελευταῖο φυλλάδιο ἐνὸς γαλλικοῦ φιλατελικοῦ περιοδικοῦ, — L'Echo de la Timbrologie — ὅπου ἔχει δημοσιευμένο, σὲ ὥρα καὶ γαλλικὴ γλῶσσα, τὸ ἀκόλουθο γράμμα του:

Κύριοι,
Ἀπὸ τὰ πρῶτα φιλατελικά μου χρόνια, εἶχα πολλὰς ἀμφιβολίας γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς λέξης philatélie. Ἀλλὰ θεβαιώθηκα τελευταῖα πού, φυλλομετρώντας μιὰ σειρά τοῦ Timbre-Poste τοῦ κ. Brunel, διάβασα πὼς ὁ ἐφευρέτης τῆς λέξης τὴν ἔκαμε ἀπὸ τὰ ἐλληνικὰ φίλος (ami) καὶ τέλος (affranchissement).

Εἶναι φανερό, πὼς ὁ ἐφευρέτης αὐτὸς δὲν ἤξερε ἐλληνικά: Ἀτέλεια στὴ γλῶσσα μας σημαίνει ἀκριδῶς τὸ ἐναντίον τοῦ affranchissement, σημαίνει franchise postale. Γιὰ νὰ εἶναι λοιπὸν σωστὴ ἡ παραγωγή τῆς λέξης philatélie, πρέπει νὰ παραγῇ ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ φίλος (ami) καὶ τέλος (taxe) ἀλλὰ τότε ὁ γραμματικὸς ὀρθὸς τύπος πρέπει νὰ εἶναι philotélie καὶ ὄχι philatélie.

Δὲν νομίζετε, κύριοι, πὼς ἡ ἐπιστήμη μας, τόσο ἀπαιτητικὴ συνήθως καὶ στὰ παραμικρότερα, πρέπει τώρα νὰ διορθώσῃ τὸν τίτλον τῆς τῶν ἰδίων;

Ε. Ι. Μακρυμύχλος

Φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν.
Λανθασμένη λοιπὸν ἡ λέξις καὶ θὰ πρεπε βέβαια νὰ διορθωθῇ. Ἀλλ' ἀκούστε τί ἀπαντᾷ ἡ διεύθυνσις τοῦ γαλλικοῦ φιλατελικοῦ περιοδικοῦ στὸν κ. Μακρυμύχλο:

Τὸ γράμμα αὐτὸ μᾶς θυμίζει πὼς ὅταν εἰσῆχθησαν τὰ ὠρο-κιλομετρικὰ μηχανήματα τῶν ἀμαξῶν, κατασκευάσθηκε γι' αὐτὰ ἡ λέξις taximètre. Ἐνῶς ἐλληνιστῆς ἔγραφε τότε στὸ Figaro πὼς ἡ ἐλληνικὴ ἐτυμολογία

ἀπαιτοῦσε νὰ λέμε taximètre κι' ὁ τύπος αὐτὸς ἐπικράτησε. Τὸ taximètre δὲν ἐδάσταξε παρὰ ἓνα μῆνα.

Ναί, μὰ τὸ philatélie! Ὁ ὅρος αὐτὸς ἔχει κάνει πιά κατοχὴ μπηκῆς ὅλες τὴς γλῶσσες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ θὰ χρειαζόταν γενικὴ συγκράτησις τῶν λαῶν τῆς γῆς γιὰ νὰ γίνῃ τὸ Α τῆς Ο. Οὔτε νὰ τὸ συλλογίζομαστε!

Μ' ὅλο λοιπὸν τὸ σοφὸ γράμμα τοῦ κ. Μακρυμύχλου (εἶδατε μὲ πόση χάρη ὁ νεαρὸς αὐτὸς Ἑλλήν γράφει τὰ γαλλικά;) δὲν εἶναι πιθανὸ πὼς θὰ γίνουμε ποτὲ φιλοτελιστές, οὔτε πὼς ἡ Ἡχώ μας θὰ δημοσιεύῃ ποτὲ φιλοτελιστικά γράμματα.

Ἀλλὰ ὁ κ. Μακρυμύχλος δὲν ἀπελπίσθηκε ἀπ' αὐτὰ καὶ μοῦ γράφει νὰ συστήσω στοὺς Ἑλληνες φιλατελιστὰς νὰ μεταχειρίζονται, αὐτοὶ τοῦλάχιστο, τὴν ἐλληνικὴ λέξις ὀρθά: φιλοτελία (ἔτσι;) φιλοτελισμός, φιλοτελιστής κτλ. — Ἐ, δὲν εἶμαι τῆς γνώμης! Πρέπει νὰ λέμε καὶ μετὰ τὴν λέξις ὅπως τὴ λέει ὁ ὅλος ὁ κόσμος, μὲ Α. Ἀς εἶναι γραμματικὸς λανθασμένη. Ἡ ἄς μὴ λέει τίποτα, ὅταν παράγεται ἀπὸ τὸ φίλος καὶ τέλος. Στὴ γλῶσσα μας ἔχουν μπηχθῇ ἕνα πλήθος, τέτοιες παράξενες λέξεις, ἐλληνικὲς τάχα, ἀλλὰ κατωμένες ἀπὸ ξένους ποὺ δὲν ξέρουν καλὰ τὴν ἐλληνικὴ. Καὶ σημειώστε πὼς ἔχουν μανία οἱ ξένοι, τὰ καινούργια τους πράγματα, — ἐφευρέσεις, μηχανήματα, συσκευές, φαρμακευτικὲς σκευασίες κτλ. — νὰ τὰ βαπτίζουν μὲ νεοτεύκτες ἐλληνικὲς λέξεις. Ἐπειδὴ βλέπετε, οἱ ἐπιστημονικοὶ ὅροι εἶναι οἱ περισσότεροι ἐλληνικοί, νομίζουν πὼς θὰ ἐπιστημοποιήσουν τὸ πρᾶγμα ἂν τοῦ δώσουν ἓνα ἐλληνικὸ ὄνομα πὼς θὰ τὸ κάμουν... ἐπιστημονικό. Κι' ὅπως ὁ σοφὸς ἐφευρέτης ἐνὸς χημικοῦ στοιχείου θὰ τὸ δονομάσῃ ἡ λ. ο. ν. ἔτσι καὶ ὁ τελευταῖος τσαρλατάνος, ποὺ θὰ σοφισθῇ μιὰ ψευτοσκόνη γιὰ τοὺς κορόους, θὰ τὴν βαπτίσῃ ἐντομοφόνον, ἀπὸ τὸ ἐλληνικόν, σοφὸ λέει, ἐντομόν καὶ φονεύω!!

Χιλιάδες τέτοιες λέξεις κυκλοφοροῦν στὸν κόσμον καὶ... στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ εἶναι σωστές, ἄλλες λανθασμένες. Ἀλλὰ κι' ὅταν δὲν εἶναι λανθασμένες γιὰ μᾶς τοὺς Ἑλληνες εἶναι ἀκατανόητες, ἀκαλαίσθητες, γελοῖες, καὶ μὲ μεγάλο κόπο τὴς μεταγράφουμε στὴ γλῶσσα μας: Κι ν η μ α τ ο γ ρ α φ ο ς, γ ρ α μ μ ο φ ω ν ο ν, φ ι λ ο τ ε λ ι σ μ ο ς, κ α λ ὁ δ ο ν ο ν, τ α ξ ῖ μ ε τ ρ ο ν, λ ι ν ο τ υ π ῖ α, (μισὸ λατινικόν, μισὸ ἐλληνικόν,) ἔ ξ α ν ω φ ἔ λ η καί... τρέχα-κάθου-γύρευε! Ἐμεῖς ἔξαφνα, ποὺ ἡ ἐλληνικὴ,

ἀρχαία καὶ νέα, εἶναι ἡ γλῶσσα μας, κανέν' ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν θὰ τὸ λέγαμε ἔτσι ἐλληνικά. Θὰ φτειάναμε ἄλλες λέξεις, καλύτερες. Νομίζετε π.χ. πὼς ἂν ἦναι Ἑλλήν ἐφευρέτης τὸν Κι ν η μ α τ ο γ ρ α φ ο ς, θὰ τοῦ ἐρχόταν ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ τὸν βαπτίσῃ ἔτσι; Γιατὶ ἂν ἐξετάσετε καλά, — μὴν κοιτᾶτε πού τὸ συνηθισαμε πιά, — τί θὰ πῇ στὴ γλῶσσα μας Κι ν η μ α τ ο γ ρ α φ ο ς; Ἐκεῖνος ποὺ γράφει τὰ κινήματα; Ἀλλὰ τί θὰ πῇ Κι ν η μ α; Ἐδῶ σὰς θέλω! Ἐγὼ τοῦλάχιστο δὲν ξέρω ἄλλο, ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ λέμε καμμιὰ φορὰ: «πρόσεξε μὴ κάμῃς κανένα κίνημα!» Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ «γράφει» ὁ λεγόμενος «κίνηματογράφος», ἐλληνικά λέγεται κίνησης, ἐνέργεια, πράξις, δράσις, ζωή.

Βλέπετε λοιπὸν πὼς δὲν βρίσκει κανεὶς λογαριασμό μ' αὐτὲς τὴς γελοῖες λέξεις. Κι' ὅπως λέμε φιλόδερμα, ἐν γνῶσει πὼς τὸ ξένο αὐτὸ ἐλληνικὸ δὲν λέει τίποτα, ἐκφράζει ὅμως κατὰ συνθήκην κάποια πούδρα ἢ πομμάδα, ποὺ ἀγαπᾷ τὸ δέρμα καὶ δὲν τὸ βλάπτει (χαρὰ στοί) ἔτσι θὰ λέμε, κατὰ καὶ ψυχρά, φιλατελισμός καὶ φιλατελιστής, ἐν γνῶσει πὼς τὸ Α ἔπρεπε νὰ ἦταν Ο. Καὶ γιὰ τὴ γνῶσιν αὐτὴ εὐχαριστοῦμε τὸν ἀγαπητό μας κ. Μακρυμύχλο.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ **AUGUSTA LATOUCHE**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ὁ Μωρίς τότε τῆς εἶπε: —Τί ἔχεις ἐκεῖ; Φαγητά; Ὠρατα!.. Γιὰ νὰ ἴδωμε; Ὠ! καὶ τί πολλὰ! Δὲν τὰ ἐτοίμασες βέβαια ἐσύ, γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου μονάχα!

Δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε.

—Πῶς; ἔξακολούθησε ὁ Μωρίς.

Τοῦ ἔκαμε νεύμα ἀρνητικόν.

—Ποιὸς τὰ ἐτοίμασε τότε;

—Μά... ἐκεῖνος!...

Δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ πῇ «ὁ πατέρας μου»! Καὶ πὼς τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τῆς, ποὺ τὸ πρόφερε πάντα ὡς τῶρα μὲ σεβασμὸ καὶ τρυφερότητα, τῆς στεκότανε στὴ γλῶσσα!...

Πολὺ παράξενο αὐτό!...

Πῆρε τὸ φαγητό τῆς, τὸ χῶρισε σὲ δύο καὶ προσέφερε τὸ μισὸ στὸν Μωρίς.

—Δὲν λέγω ὄχι. Ἀφοῦ εἶναι πολλὰ γιὰ ἓνα, θὰ φθάσουν πιστεύω καὶ γιὰ δύο.

—Κι' αὐτὸ γιὰ σένα εἶναι, τῆς λέγει σὲ λιγάκι, δείχνοντας ἓνα κομματάκι σκόρδον μὲσα σὲ μιὰ φέτα ψωμι ἀλειμμένη μὲ δούτυρο.

—Ἀ, μπᾶ! δὲν μοῦ ἀρέσουν ἐμένα τὰ σκόρδα.

—Κρίμα, γιατί αὐτὸ θὰ σοῦ διόρωνε τὴν καρδιά.

—Προτιμῶ τὸ ροῦμι.

—Μπᾶ, κι' ἐγὼ ἐνόμιζα πὼς δὲν σοῦ ἄρεσε... Ἀρνήθηκες νὰ πῇς ἀπὸ τὸν...

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του. Κατάλαβε πὼς ἐπέμενε παρὰ πολὺ. Ξανάβαλε τὴ φέτα μὲ τὸ βούτυρο στὴ θέσιν τῆς καὶ καθισμένοι πλάγι-πλάγι, μὲσα στὸ ὄθρυον ποὺ ἔκαναν τὰ θαγονάκια ποὺ κυλούσαν, τὰ χτυπήματα τῶν πετάλων τῶν ἀλόγων καὶ τὰ σφυρίγματα τοῦ ὀδηγοῦ, ἡ κόρη τοῦ Κουτουριέ, τοῦ ἀνθρακωρύχου καὶ ὁ γιὸς τοῦ κ. Μπεκκάρ, τοῦ μηχανικοῦ, ἄρχισαν νὰ κολατσίζουν.

Ἡ Διονυσία ὅμως μόλις ἔτρωγε. Δὲν εἶχε πιά δυνάμη οὔτε νὰ θαγκάσῃ, οὔτε νὰ καταπιῇ. Πολλὰς σκέψεις καὶ πολὺ θλιβερὰς δασάνιζαν τὸ κουρασμένο της μυαλό.

Συλλογίζοτανε τὸν πατέρα τῆς, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε μὲσα στὴν πραγματικότητα τῆς ἀθλιότητος του καὶ ἐμπίπτουσε πὼς τὴν παρακολουθοῦσε τὸ γεμάτο μίσος βλέμμα τῆς Ἐλισσάβετ, ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὴν κακία τῆς.

Τὸ ἄλογο ποὺ ἔσερνε

τὸ τραῖνο, περπατοῦσε γρηγορώτερα ἀπὸ τοὺς ταξειδιῶτες, κι' ἔτσι ὁ Μωρίς μὲ τὴ Διονυσία ἀντάμωσαν τὴν οἰκονομικήν Μπεκκάρ τὴν ὥρα ποὺ ἐφθανε στὴν αἴθουσα τῆς ἀποβάθρας, γιὰ ν' ἀνεβῶν ἐπάνω.

Μόλις ἡ Διονυσία ἀντίκρυσε τὴν Ἐλισσάβετ καὶ κατάλαβε πὼς σταμάτησε τὸ τραῖνο, σηκώθηκε γιὰ νὰ κατεβῇ μόνη τῆς. Δὲν εἶχε ὅμως τὴ δυνάμη καὶ ξανάπεσε στὸ σκληρὸ τῆς στρώμα. Γιατὶ τὸ κάρδουνο, ποὺ στὴν ἀρχὴ γέμιζε ὡς ἐπάνω τὰ θαγονάκια, μὲ τὸ κούνημα τοῦ δρόμου, πατήθηκε καὶ, γιὰ νὰ βγῇ καλεῖς, ἔπρεπε νὰ πηδήξῃ ἀπὸ μέσα.

Ὁ Μωρίς ἄφησε κάτω τὴ λυχνία του καὶ τὸ λαστό του κι' ἔπιασε μὲ τὸ ἓνα χέρι τὴ Διονυσία καὶ τὴ βοήθησε νὰ κατεβῇ.

Τὰ βλέμματα τῆς Διονυσίας καὶ τῆς Ἐλισσάβετ συναντήθηκαν. Ἐξαφνα ὅμως ἡ Ἐλισσάβετ ἔγινε πρόσχαρη καὶ γελαστή. Πλησίασε τὴν Διονυσία καὶ τῆς εἶπε χαϊδευτικά:

—Πῶς εἶσαι; Σοῦ πόνεσε ἐκεῖνο τὸ χτύπημα; Τί κτήνος αὐτὸς ὁ ἐργάτης!

Καὶ κατόπι, πὺ γλυκά:

—Τὸν γνωρίζεις;

Ἡ Διονυσία, ἐκπληκτη στὴν ἀρχὴ ἀπὸ τὴν τόση καλοσύνη, ἐτοιμαζότανε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ μ' εὐγένεια καὶ χωρὶς καμμιὰ κακία, ἀλλὰ ὁ τρόπος ποὺ προφέρθηκαν οἱ λέξεις «αὐτὸς ὁ ἐργάτης» καὶ ἡ κατοπινὴ ἐρώτησις τὴν ἐσταμάτησαν. Ἐκοίταξε κατὰματα τὴν Ἐλισσάβετ καὶ ψιθύρισε:

—Ποῖον ἐργάτη;

—Αὐτὸ τὸ κτήνος ποὺ σὲ κτύπησε.

—Ὅχι. Δὲν τὸν γνωρίζω.

—Παράξενο, σοῦ μίλησε μὲ τ' ὄνομά σου.

—Πιθανόν.

—Καὶ μάλιστα σ' ἐνικό ἀριθμό.

Ἡ Διονυσία γύρισε ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό τῆς.

—Λοιπὸν δὲν τὸν γνωρίζεις; ἐπέμεινε ἡ Ἐλισσάβετ.

—Ἀφοῦ σὰς λέγω πὼς δὲν τὸν γνωρίζω!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΑΓΓΕΛΟΥ
(Μακεδονικὸν Ἰδεώδες). Ἐν Ἀθῆναις. — Α' Βραβεῖον 1920ου Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ Ν. ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ
(Ἑλλην Νουήτης). Ἐν Κορίνθῳ. — Α' Βραβεῖον 1860ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Τὴν ἴδια στιγμὴν τὸ βλέμμα τῆς ἀντίκρυσε τὸν Μωρίς ποὺ τὴν παρατηροῦσε, ἐνῶ ἡ Ἐλισσάβετ προχωροῦσε πρὸς τὸ κλουβὶ ποὺ θὰ τοὺς ἀνέβαζε ἐπάνω, σκασμένη στὰ γέλια καὶ λέγοντας:

—Ἡ Διονυσία του, πού... δὲν τὸν γνωρίζει!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Μετάνοια.

Καὶ γελοῦσε, γελοῦσε...

Ἡ Διονυσία, ποὺ σ' ὅλον αὐτὸν τὸν διάλογο στεκότανε ὀρθή, πλάγι στὰ θαγονάκια, ἀπλῶσε τὸ χέρι τῆς καὶ κρατήθηκε γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ὅση δυνάμη τῆς εἶχε ἀπομείνη, ἔφυγε κι' αὐ-

τή. Ἡ ἀναπνοή τῆς σταμάτησε. Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς. Γιατὶ περισσότερο ταραγμένη κι' ἀπὸ τὸ γεμάτο περιφρόνησις βλέμμα τῆς κακίας, εἶδε τὸν Μωρίς νὰ τὴν ἐρωτᾷ μὲ τὰ μάτια, ξαφνιασμένος, ἀποσβολωμένος, καὶ κατόπι νὰ καταβιάζῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν οἰκονομικήν του.

Ὅλοι ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀναβῶν. Ἡ Ἐλισσάβετ πηδοῦσε ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς. Διγάνει ἀκόμα καὶ θὰ βγῇ γερὴ ἀπὸ τὸ πηγάδι. Πρὸ πάντων ὅμως ἐπέτυχε τὸ σκοπὸ τῆς. Ἐκδικήθηκε. Κι' ἐκδίκησις τῆς προξενοῦσε ὅλη αὐτὴ τὴν ἡδονή.

Ἐβλεπε τὴ Διονυσία νὰ στέκῃ ντροπιασμένη-πιασμένη ἀπὸ τὸ θαγονάκι, ἐνῶ ὁ πρόθυμος προστάτης ἔφευγε μακριὰ τῆς.

—Ἐξή... Ἐπτά! μετρᾷ ὁ κ. Μπεκκάρ, λείπει ἕνας. Ποῦ εἶναι ὁ ὀγδοῦς;

Ἡ Διονυσία ἀνατινάχθηκε, ἀνοίξε τὰ μάτια τῆς, συνήλθε καὶ, βάζοντας ὅλα τὰ δυνατά τῆς, σύρθηκε ὡς τὸ κλουβί.

Ὅλοι εἶχαν τοποθετηθῇ. —Μαζί μου, Μωρίς, φώναξε ἡ Ἐλισσάβετ. Κι' τὰ δύο ἐξαδέλφια μπηκαν τώρα στὸ ἴδιο θαγονάκι, ἐνῶ ἡ Διονυσία μπηκε μόνη τῆς μαζί μὲ τὸν ἐπιστάτην.

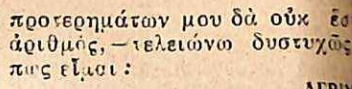
Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ἐσκύψαν τὰ κεφάλια, ἐσώπασαν, ἔγιναν ὅσο μπορούσαν μικροί. Ἐνα κουδούνισμα ἀντήχησε, ἡ μηχανὴ ἄρχισε νὰ δουλεύῃ καὶ οἱ ταξειδιῶτες ξεκίνησαν γιὰ τὸ φῶς. Ὅλοι ἐνοιώθαν κάποιο αἶσθημα ἀπολυτρώσεως. Θ' ἀνέπνεαν καθαρόν ἀέρα. Θὰ γινώριζαν πὼς γλύτωσαν ἀπὸ ἓνα κίνδυνον ὅπου εἶχαν μόνοι τους ἐκτεθῇ.

(Ἐπείκει συνέχεια) **ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ**

ΔΙΑΜΑΝΤΙ—ΓΥΑΛΙ

Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ βιδίκα στὸ δρόμο, ἔ'δα κατὰ μικρὸν λαμπρὰ νὰ χύγῃ. Κι' ἔτρεξα εὐθὺς κοιτά, γιὰ τὸ πῶς Μὴν ἦτανε διαμάντι ἢ καί... ροιμίνι. Μὰ ἔμεινα μὲ τὴν χάρμ μου τὴν πολλή. Γιατὶ, ἀντὶς διαμάντι, βεῖθο εἶα γινάλλι! Καὶ στὴ ζωὴ παρόμοια τὴν πεθαίνω: Βλέπω ἀνθρώπο μακριά, λαμπρὰ νὰ χύγῃ. Καλοντὶ ἐνε, εὐγενικὸ καὶ λεῖο: Αὐτὸς εἶναι διαμάντι ἢ καί... ροιμίνι. Τὴν πλησιάζω, τὸν γνωρίζω πῶς πολὺ. Καί, ἀντὶς διαμάντι, βεῖθο καὶ πάλι ἓνα γινάλλι!

ΜΗΤΣΑ Δ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

μαία τοῦ Διός, τῶν Μουσῶν, τῆς
Νίκης (ἀκέφαλης), τῆς Ἀθῆναι, τοῦ
Ἡρακλῆ, τοῦ Ἀρμόδιου καὶ

Κι' οἱ τρεῖς σάλες τοῦ διαμ-
ρίσματός εἶναι γεμάτες ἀπὸ τέ-
τοιους ἑλληνηκούς· θησαυρούς.
Ἐνύχτωσε κι' ἐμεῖς ἀκόμα βρι-
σκόμαστε γύρω στὰ ἑλληνικά ἀ-
ριστοτεχνήματα.

—Ναί, παιδί μου, μοῦ λέει, γὰρ

φουρτσεῖ ὡρῶν, μα' ταυτοῦθεν καλ-
 σά τὰ 'ξαισιόδοιμα'. Ἡ πατριδὰ ἐ-
 ναι πάντα γλυκεῖα γι' ἀκόμα πι-
 γλυκεῖα ἤ 'Ελλάδα, τοῦ μὲν τὰρι-
 νουτογῆματα τῶν δυ' ἐμῶν της
 χρῶνων, καὶ μὲ τὰ σοφὰ της γέ-
 ννα, ἐφ' ὅτις καὶ θὰ φω-ῖζη αἰω-
 νίως τὸν κόσμον!

(Ἀπὸ τὸν Brooklyn τῶς Νέας

Υόρκης, 11 Νοεμβρίου 1921.]

ΔΕΒΕΝΤΟΓΙΑΝΗΣ

ΔΑΚΡΥΑ

Στή μνήμη τη, φίλης μου Ο Π]

Ἦσαν ἓ α μελαγχολ καὶ δ. τιλιν
ποὺ τὸ γαλάξιο παιδικόσου βλέμ
μα τὴν ἀβύσσον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς

πὴλ οὐρανὸν ἐκείνην γὰρ πάντα καὶ τὴν
πῆλ λουλοῦντα ψυχὴ σου πέτα-
ξε στὸν οὐρανόν .,

“Ὅσα κ’ ἂν ἔκαναν γιὰ νὰ σοὺ
ἐξανθώσουν τὴν γύμνα σου, πῆλ
χαμέ: ἡ ἀρρώστια ἡ φοβερὴ
σὲ θανάτωσε, χωρὶς νὰ λυπηθῇ
τὴν ὁμορφίαν σου, τὰ ἰατρία σου,
χωρὶς νὰ λυπηθῇ τὴν δόξαν τὴν

νοῦλά σου. πὺ εἶδες ἡ δύστυχη
νὰ γίνεται ἡ μόνη της ἐλπίδα
λαμπιὰ νερικὴ.

Ὅλοι ξέρανε πόσο εὐγενικὴ καὶ
κλόκαρδη ἦσαν καὶ γι' αὐτὴν
δὲν ἔμεινε καρδὴ χωρὶς νὰ στα-
ραχθῇ, μάτι πὺ νὰ μὴν κλαψὺ
σαν ἄκουσε τ' ἄνθρωπο θάνατο.

Πολυαγαπημένη μου φίλη ! Το
μυρωμένο άγχι ας σκορτίση τὰ
δακρυά μου στὸ χῶμα πού σκεπά-
ζει τ' ἀγγελικὸ σου κορμί, κι' ἂ
τα σταλάξῃ δροσιά στὴν ἀγνή σου
ψυχή...

ΑΦΕΛΗΣ ΚΥΡΡΙΟΠΟΥΛΑ

Κι' ἀρχίζω τὴν περιγραφὴ ἀπὸ

λο, χοντρού, —μ' άλλα λόγια εἰμι
χοντροκέφαλη. Στὶν ὁμοίαν κα-
στενὸν, ἀραγὲ στενοκέφαλη.

Μικρὸ μέτωπο, σημειο βλακειάς
Μικρὰ μάτια, δείγμα πομπότη-
ρας.

Πολλὰ μαλλιά —λίγα μυαλά.
Μεγάλη νύξη. Μήπως ὅλες οἱ

λο, χοντρό,—μ' άλλα λόγια εμπε-
χοντροκέφαλη. Είαι όμως κα-
στενό, άραγε στενοκέφαλη.
Μικρό μέτωπο, σημείο βλακείας.
Μικρά μάτια, δείγμα πομπωτη-
ρίας.
Πολλά μαλλιά—λίγα μυαλά.
Μεγάλη μύτη. Μήπως όλες οι
καλλονές δὲν ἦταν μυταροῦδες
άραγε να εἶναι καὶ όλες οἱ μυτα-
ροῦδες καλλονές ;..
Μεγάλο σαγόνι, χαλαρή ρηστι-
κὸ τὸν... με/άλων τραγῳδῶν
(Μπερνορ κλπ.) καὶ τῶν ἡρωϊδῶν
τῆς ἱστορίας (Πάρις).
Κ., ἡ ἐπειδὴ προχωρώντας ἔτος
δὲν ἔα βῆρισα τέλος,—καὶ τὸν

συχνότερα ἢ μάλλον νὰ μοῦ στέλνης
τὰ γράμματα ποὺ μοῦ ἐτοιμάξεις.

χρονία που είναι συνδρομητρία, ει-
ναι μὲ τὸν ἀνέλεον λίκνα.

Τὸ δοξαζόμενον Σαρανταπόρο μοῦ
γράφει: «Ἐνα νόστιμο ἐπιστόδιο ἔ-
γινε στὸ σπίτι· μα, μὲ τὸ Παῖδι τῆς
Μαρίας Μόσκα. Ἡ μία μὴν ἀδελ-
φὴ ἔστω, ὅτι στὸ τέλος τοῦ μυθιστο-
ρήματος ὁ Φρέσκος γὰν γίνῃ καλὸς ἀν-
θρώπος, ἡ δὲ ἄλλη, ὅτι βά καταντή-
σῃ σὰν τὸν πεῖρα τοῦ. Ἀκολούθῃ

σε ζωηρή λογομαχία καί, ἀντὶ τούτου, δὲν ἐ-
παυέσθην ἡ μητέρα μου, θὰ εἶχα καί
συμπλοκήν. Ἀλλὰ διὰ ταύτην τὸν ζῆ-
τημα ὀριστικῶς, ὁ θεὸς μου ἀνέκα-
θε· να διαδάξῃ τὸ μέγχι σημερον δη-
μοσιουθεν μέρος καί να τοὺς πῇ τὴν
γνώμη του, ποὺ ὑπεσχέθησαν να τὴν
παραδεχοῦν κι' αἱ δύο». Πολύ ὡ-
ραῖα.

ἵνα το βήτημα της νοικοκυρσ-
νης πρὸς δὲν τὸν ἀγαπᾷ πολὺ τὸ θια-

λασοπούλι, η Ανδροά Λάμψις μου
γράφει: «Καλά βέβαια είναι τα μα-
θήματα, αλλά γιό ένα κορίτσι άκο-
μο καλύπτει το νοικοκυριό. Έτσι
μου λέει όλη την ώρα η Μητέρα μου
και θα έρθω πώς έχει: πολύ δικαιο-
σύνη, αλλά καλή έχω κατανόηση.
Τώρα μάλλον όπως έχουν κατανόη-
ση οι υπηρετίες... Άς είναι» μέ-
λιχη καλή βέλωση, όλα γίνονται και
τα μαθήματα και το νοικοκυριό».

Ἔτσι λέω κι' ἐγώ.
Ἡ Τριανταφυλλένια πού ἦταν ἀ-
ρωστή ἀπὸ γρίπη, πέρασε στὸ κρε-
βάτι... θαυμάσιες ὥρες, μὲ τὰ τε-
λενταῖα βιβλία τοῦ κ. Ξενοπούλου.
«Πόσο γέλασα, μού γράφει, μὲ τὰ
Μαθατο τοῦ «Ζηγουρώματος» καί
μὲ τὸ Νέينو Νιονιάχη τοῦ Φιόρου»

του Λεοντάντη. Ο Φίλιππος μά-
ς είναι αμήνητος στη δημοκρατία αλ-
τῶν τῶν τύπων .. Κι' ἐν ἄλλοις
πολὺ καλὸ βιβλίον διδάσκει: «Τὴν
Ποιητικὴ Τέχνη» τοῦ «Ορατίου. Μὴ
φαιναται πὺς ὅλοι οἱ νεαροὶ τῆς Σο-
λίου μου πρέπει νὰ τὸ πάρουν. Γιὰ
τοὺς φιλοδόξου» νὰ γράψουν, εἶναι
ἐνας θαυμάσιος σύμβουλος.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς μοι
γράφει ταῖς ἐξῆς: Ἐνὰς ἀναγνώστηκα
τοῦ περιοδικοῦ «Πανελλήνια» εἶχε
προκηρυξῆς διαγωνισμό «ποῖο συγ-
γραφεὺς σύγχερον προτιμᾷται κα-
τατί». Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Φυλῆς ἀ-
πάντησε φυσικὰ ὅτι προτιμᾷ τὸν κ.
Ξανόπουλο. Κι' ἐξήγγισεν ἴσα ὅμοιοι.

715, πού ἐψήφισαν ἐπίσης τὸν κ. Ξε-
νόπουλο. Χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν

Τί είναι να ἴῃ κανείς τυπωμένο
τὸ ψευδώνυμό του στὴ Διάπλαση; Τι
ποτα σπουδαῖο δίδει! Κε' ὅποιος μό-
λις τὸ εἶδε ὁ Ξανθὸς Βιολαστὴς, ἔ-
γενε κατακόκκινος ἀπὸ τὴ χάρα τοῦ
κι' ἔτρεψε εὐθὺς νάναγγεῖλσιν ὁ δλου-
τὸ μεγάλο γεγονός! Ἀλλὰ μὴ γὰρ
μπερδεύωμεν τὸν νόμον τῆς

Τί είναι να ἴῃ κανείς τυπωμένο
τὸ ψευδοπρόβλημα στὴ Διάπλαση; Τι
ποτα σπουδαῖο δίδει! Κι ὅπως
ἴσως τὸ εἶδε ὁ Σανδὺς Βιολιστής, ὁ
γενε κατακόκκινος ἀπὸ τὴ χαρὰ τοῦ
κι ἔτρεξε εὐθὺς νάναγγεῖλῃ σ' ὅλου
τὸ μεγάλο γεγονός! Αὐτὰ μὲν γρά-
φει στ' ὅρατό του γράμμα. Κα-
πολλὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα. Μὲ-
ποῦ τόπος πάλι!

Ὡραῖος ἐκεῖ τοῖσδε μοῦ εἰσελκεῖ
αὐτὴν τὴν ἐξομαζῆκα! οἱ εἰς;: Ἀ-
φελὴς Κυριοπούλα (καὶ πάλι ἐ-
σπαθιωμένη, καὶ πάντα ἐνθουσιώδης)!
Μελαχροινὴ Μουσιόμ (ποῦ τὴν πα-
ραπέμπει στὴν ἀπάντησιν τῆς Ἀλλίε-
Ἐλεῦθερ Μικασάα. Ἀποσιώπῃ

μένη Δύσεις, κ. Πούλλα, κ. Έλε-
θέρα Έλλάς, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λεπ.
Διὰ τὰς περιλήψεις 20 λεπτὰ ἢ λέ-
Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν
ἀνταλλάξουν ὁ Ἀγιοαναυτίτης κ.
"Άγγελον τοῦ Μαραθῶνος. — ὁ Κό-
τε Ραπανάκης κ. Νεῖλον, Διαβό-
λακι Ἡλιοπόλεως, Μεγάλην Ἐ-
λάδα — ἡ Φινικία κ. Ναυτοπού-
της Κάσου, Σέσωστρον, Διαβολάκι κ.
Ἡλιοπόλεως, Δευοὶ Ἀραπάκι, Μ-
γισιὰ τοῦ Δάσου, καὶ μὲς θαλάσσι-
ὀλας καὶ μέδλους τοὺς Αἰγυπτίους.

μαλλοῦσον τῶν Σφακιῶν, Τέρειαν τ
Πύρρον· Ἀλαπτοκράτην· Κανέλιαν·

Πόντος, Ἀνατολικήν καὶ τὴν
 μὲν ἡδὴν Ἀδριανὸν, Φιλοφάνην Ἀκτί-
 νην, Φλόγα, Ἀμαθρουάδα, Χρυσέουσαν
 Ἀνατολὴν, Ἰσιδρόπην, Ρεζίνην
 Χιόην, Ἀτροπίαρχην Γαλιαν
 Σταυροφόρον, Χλωμόν Δελφιδόν, Σκό-
 πια Φύλλα, Καλαματιανὴν Λουλοῦ
 Ἰδεώδη Πυργιωποῦσαν, Κεφα-
 λωνιτιοῦσαν, Ἀφροισιμεύον Κυμ-
 ῶν καὶ Αἰμιλία Χῶδ μετὰ Μελαχρεῖν
 Σημιτωποῦσαν, Ἀερωνοῦσαν, καὶ
 μετὰ δὲ τὰ Σαμιτικὰ καὶ ὅλην Ὀν-
 ροπόλιν μετὰ Δοξασμένον Κρητικόν
 πούλου. Ἐάνθον Πριγκιπικόπουλου, Πε-
 σμῆν Ψυχῆς, Ἰέρειαν τοῦ Πόντου,
 καὶ Ἀναβηλλίαν μετὰ Ἡλέκτραν, Διδ-
 μίαν, Κατεργαροῦσαν, Νευροπό-
 στον, Νιδέην, Ρίταν, Ἀερωνοῦ-
 Σαμῶν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται το
φίλους της· Κωνσταντίνου (κ)
ρῶνται μόνον ἀπὸ τὰ ἐγκριμέ
αν ἦταν φτηνότερες, ὅλο τὸ φυλ
θὰ γέμει με Μ. Ἀγγελίες! Πά
Σέργιον (εὐχαριστῶ σου θὰ γ
φως τὸ ψευδώνυμό σου θὰ τὸ εἶδα

Ἰππόλιτον (στείλε καὶ γὰρ καὶ
 ρο, πρὸ οὐδ' ὁσέως· τί γὰρ εἶδος
 σκήπιδος ἔρχεαι, μὰ μοῦ το γράφ
 γὰ νὰ τὸ συζητήσουμε;) **Νασ**
 πούλο τῆς **Κάσον** (ἐλπίθη.) **Μ**
ρίαν Παντ, (ἔνοια σου, δὲν σέ λ
 μο ὦ.) **Νάσσουσον** (ἐλπίζω, ἀφ
 εἶναι καὶ τόσα πολλά.) **Ἀγωνο**
 λειαν, (τὸν ἀντιπάλον.)

τὴν ἀγάπην πρὸς αὐτοὺς ἐχει.) Βαυλ
Κ (τὸ καὶ αὐτὸς πρὸς αὐτοὺς ἀγαπᾷ)

εὐχόμεαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλά·
νὰ μὴ γοῦφες μ' ὅλο το θάρος.
Παναγιώτη· Ἀρ. 4. (ἔστειλα,
χαριστὸν τὰ «λίγα γράμματα» α-
θὰ γίνων γρήγορα πολλὰ.) Χι.

τι ὁ Τριαντάφυλλο (ὡρατο
 γραμματικὴ σου) αὐτὰ ἐστάλησαν
 κατὰ παραγγελίαν τοῦ «Συλλογισ-
 τοῦ Ἐλευθερίου» γιὰ Ἀ βραβεῖο τοῦ
 «Συλλογισμοῦ τοῦ» Πανεπιστημίου Ἑλλάδος
 (π.δ. φέρεις ἄμα ἐκεῖ ὅτι οἱ εἰσέπρα-
 κτοι θέλουν τὸ εἶναι τέταρτο τοῦ
 συλλογισμοῦ γι' ἀμοιβή· ἀλλὰ τὸ μ

νο εύκολο, λέγει, να μου φέρνουν
αὐτοὶ τὴ συνδρομὴν τοῦ
ἰσίου σὲ γραμμοὺ μου) Ἐλλη-
κὸν Αἰσθημα (κί' ἐγὼ σὲ δέχομαι
μὲ μεγάλῃ μου χαρᾷ· γράψε μὲ
συχνὰ, ἀφοῦ πολέμισες κηλὰ
παθόντα) Μάγον Αυγατῆν (ἐ-
στὶν ὅστις μου τρία γραμματὰ σ

καὶ νὰ μὴ μοῦ γράφῃς χωρὶς ἔχῃς κι' ἓνα τουλάχιστο νέο σὺ δρομοτὴ νὰ μοῦ συστήσῃς· μὰ ὁ

